

Juan Diego Flórez

Tenor

DIMARTS, 14 DE FEBRER DE 2017 – 20.30 h

Sala de Concerts

Juan Diego Flórez, tenor

Vincenzo Scalera, piano

I

Gioachino Rossini (1792-1868) 15'

La lontananza

L'orgia

Addio ai Viennesi

Wolfgang Amadeus Mozart (1756-1791) 8'

“Ich baue ganz auf deine Stärke”, de *Die Entführung aus dem Serail*

“Vado incontro”, de *Mitridate, re di Ponto*

Gioachino Rossini (1792-1868) 8'

“Ah, dov'è il cimento”, de *Semiramide*

II

Ruggero Leoncavallo (1857-1919) 7'

Aprile

Vieni, amor mio

Mattinata

Giacomo Puccini (1858-1924) 9'

“Avete torto... Firenze è come un albero fiorito”, de *Gianni Schicchi*

“Che gelida manina”, de *La bohème*

Jules Massenet (1842-1912) 3'

“Pourquoi me réveiller”, de *Werther*

Giuseppe Verdi (1813-1901) 8'

“La mia letizia infondere”, d'*I Lombardi*

“Lunge da lei... De' miei bollenti spiriti... O mio rimorso”, de *La traviata*

Tots sou part del Palau

Mecenes Protectors

Media Partners

Col·laboradors

Aena — Aenor — Armand Basi — Autoritat Portuària de Barcelona — Bagués-Masriera Joiers — Coca-Cola — Col·legi d'Enginyers de Camins, Canals i Ports — Col·legi de Farmacèutics de Barcelona — Deloitte — Esteve — Fundació Castell de Peralada — Fundació Metalquímia — Helvetia Compañía Suiza S.A. de Seguros y Reaseguros. — Hoteles Catalonia — La Fageda — Loteria de Catalunya — Plusfresc — Quadis — Roca Junyent, S.L.P. — Saba Infraestructures, S.A. — Serunion

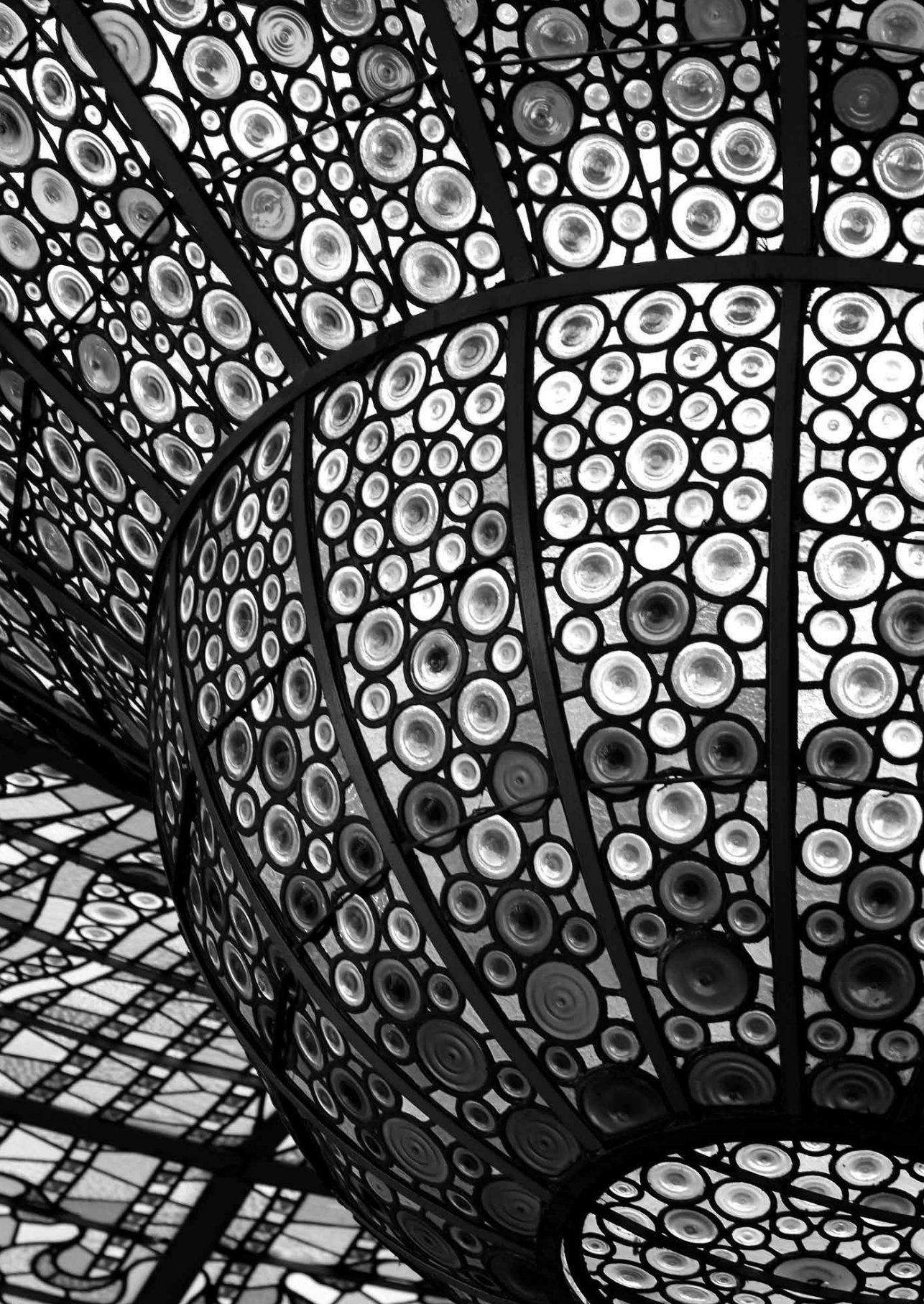
Amics Benefactors

Ascensores Jordà, S.A. — Inclos Interiorisme, S.L. — Eurofirms ETT S.L.U. — Fundació Antoni Serra Santamans — Teatre Romea — Veolia Serveis Catalunya S.A.U.

Gràcies!

Mecenes d'Honor

Comentari

Torna Juan Diego Flórez a la temporada de Palau Grans Veus per emocionar amb el seu impressionant talent interpretatiu, una tècnica impol·luta i la seductora capacitat per comunicar damunt l'escenari. El tenor peruà continua avançant cap a un repertori líric pur, una mica allunyat del propi del tenor belcantista rossinià en què va dictar càtedra amb el seu art des que va destacar al Rossini Opera Festival de Pesaro (Itàlia). La temporada passada, en l'anterior actuació a l'escenari modernista, ja comentàvem l'ampliació de repertori que està assumint el cantant sud-americà, cada vegada més còmode en obres franceses, per exemple. Al final de l'any passat Flórez va cantar per primer cop de manera escenificada el personatge protagonista del *Werther* (1892) de Jules Massenet (1842-1912); ho feia al Teatro Comunale de Bolonya (Itàlia) amb un èxit esclatant. Ja havia provat l'emblemàtic paper en una versió de concert a París, però portant-lo a escena va demostrar que la seva maduresa com a intèrpret està prou desenvolupada com per poder assumir totes les vessants d'aquest paper tan fascinant com difícil, ja que es tracta d'uns dels paradigmes de l'òpera romàntica. *Werther* i tot el seu drama serà present al concert d'aquesta nit a la segona part del programa, quan el cantant regali al públic del Palau l'ària més coneguda de l'obra de Massenet, "Pourquoi me réveiller", en què el personatge dona a conèixer que viu un somni del qual no vol despertar. En aquesta ària, *Werther* recita uns versos que està traduint del poeta irlandès Ossian i que expressen exactament els sentiments que l'envolten. En algunes de les funcions de Bolonya, Juan Diego Flórez va cantar amb tanta intensitat aquesta magnífica peça que el públic el va obligar a repetir-la.

Però ha de quedar clar que el cantant peruà no està canviant pas de repertori: només l'està eixamplant. Al programa d'aquesta nit ens ho deixa ben clar, ja que arrenca amb el seu autor fetitxe, Gioachino Rossini (1792-1868); obrirà el programa un grup de tres de les seves cançons de saló: *La lontananza*, de la col·lecció *Péché de vieillesse*, vol. I, *Album italiano*, núm. 2; *L'orgia*, publicada a la col·lecció *Soirées musicales* (núm. 4) –que posseeix un ritme brillant de vals–; i la primerenca *Addio ai Viennesi*, escrita dècades abans que les altres dues, el 1822. Rossini serà també l'encarregat d'acomiarar la primera part del concert amb l'ària "Ah, dov'è il cimento", de l'impossible personatge d'Idreno de l'òpera *Semiramide* (1824). Es tracta d'una peça que permet tot el lluïment del Flórez més belcantista, encarnat en un dels papers més difícils de tot aquest repertori, tant que fins i tot s'acostumava eliminar per raó de la complexitat interpretativa. Amb la seva monumental *Semiramide*, Rossini s'acomiajava de la creació operística a Itàlia; aquesta *opera seria* de grans dimensions i escrita per a autèntics virtuoses va marcar l'adéu definitiu del Rossini operista.

Wolfgang Amadeus Mozart (1756-1791) torna al Palau en la veu de Juan Diego Flórez després que l'any passat ell mateix ens n'oferia un petit tast; aquest cop el sentirem en dues àries d'òpera, primer la contemplativa i gairebé pastoral "Ich baue ganz auf deine Stärke" de *Die Entführung aus dem Serail* (El rapte al serrall, 1782), plena de delicades *colorature*, seguida de l'energètica i noble "Vado incontro al fato estremo", de *Mitridate re di Ponto* (1770), dos exemples

de l'evolució estilística de la creació mozartiana per a la corda de tenor que porten com a fil comú l'exigència d'una línia de cant sempre continguda i elegant.

Pot sorprendre que en un concert de Flórez apareguin obres d'autors adscrits a una variant musical tan associada a un cant dur i poderós com és el verisme. Sí, perquè a la segona part de la vetllada s'anuncien obres de Ruggero Leoncavallo (1857-1919) i Giacomo Puccini (1858-1924); del primer se sentiran tres cançons, *Aprile, Vieni, amor mio* i *Mattinata*, peces que mostren una cara amable d'aquest gran creador de melodies que amb l'òpera *Pagliacci* va passar definitivament a la posteritat; del segon hi sentirem dues àries operístiques, "Avete torto" de *Gianni Schicchi* (1918) i la cèlebre "Che gelida manina", de la seva popular *Bohème* (1896), una de les òperes més populars de tot el repertori. En el terreny teatral, aquestes obres estan lluny dels objectius artístics del cantant, tot i que una obra com *La bohème* pot ser que arribi a interpretar-la en ulteriors moments de la seva trajectòria.

Una situació similar és la que afronta Juan Diego Flórez amb el compositor que tanca el concert d'avui: el gran Giuseppe Verdi (1813-1901). Si ja ha ofert alguns dels seus títols, com *Rigoletto* (1851) –a ciutats com Lima, Dresden, Zuric o Viena, sempre interpretant el duc de Màntua, famós per la seva ària "La donna è mobile"– i *Falstaff* (1893) –fent el paper de Fenton–, hi ha dues òperes del compositor italià que podrien estar en la mira futura del tenor: *I lombardi alla prima crociata* (1843) i *La traviata* (1853), obres que demanen un tenor líric amb facilitat per l'agut, característiques que, precisament, descriuen el repertori que Flórez ha començat a assumir. D'aquestes dues òperes se sentiran aquesta nit les àries "La mia letizia infondere", d'*I lombardi*, i "Dei miei bollenti spiriti", de *La traviata*. Un final de festa verdia, ideal per a una vetllada dedicada al cant.

Pablo Meléndez-Haddad, periodista, historiador i crític musical

Aquesta és la casa de la música, la cultura,
les emocions... i, si vols, la teva!

FES-TE SOCI DE L'ORFEÓ CATALÀ

Ei! Saps que m'he fet soci de l'Orfeó? 😊

Què? De l'Orfeó Català? 🤔

Exacte! Per gaudir de la música, la cultura, viure el cant coral... 🎵

👏 El Palau de la Música Catalana és la casa de l'Orfeó Català, oi?

Sí. I si te'n fas soci, tu també pots formar part d'una de les entitats més importants del país! 🇪🇸 🏛️

Tot plegat m'agrada! 👍

Doncs no t'ho pensis, truca al T. 932 957 200 o fes-te'n soci a través del web www.orfeocatala.cat

FES-TE SOCI DE L'ORFEÓ CATALÀ PER NOMÉS 60 € L'ANY I GAUDEIX DE:
• Entrades per a concerts
• Visites guiades gratuïtes
• Descomptes especials i molt més!

TU TAMBÉ POTS FORMAR PART DE 125 ANYS D'HISTÒRIA.

Truca al 93 295 72 00 o entra a www.orfeocatala.cat

125
anys

Un compromís amb els que més ho necessiten...

Allà on la delinqüència, la violència i el treball infantil amenacen de mantenir l'estat de pobresa material i espiritual de les zones més deprimides del Perú, ara arriba, mitjançant el poder meravellós de la música, l'esperança de canvi per a les noves generacions.

Una eina musical substitueix una futura arma, el treball en equip substitueix el futur en bandes, i l'orgull de les famílies pel que estan assolint ara mateix els seus nens substitueix la violència i el treball infantil.

Com s'esdevé el miracle? Gràcies a Sinfonía por el Perú, la institució fundada el 2011, inspirada en El Sistema de Veneçuela, i que a hores d'ara atén més de 5.000 nens en 14 nuclis de formació musical distribuïts per les zones més pobres del país.

En cada nucli els participants s'organitzen en cors i orquestres simfòniques que representen petites societats en les quals, gràcies a una metodologia exigent i a una mística d'alt compromís i inclusió, desenvolupa en ells l'autoestima, els valors, el hàbits i les actituds per a la vida que els fan sentir-se segurs que res ja no els podrà aturar els seus somnis.

A Sinfonía por el Perú hem fet un esforç seriós per mesurar l'impacte real del nostre projecte gràcies a una investigació aprofundida i exigent sobre els participants i el seu entorn, i ofereix uns resultats contundents. Així, participar en Sinfonía por el Perú:

- Augmenta en un 30% la percepció positiva dels infants sobre si mateixos
- Augmenta en un 34% el gust pel treball a l'escola
- Augmenta en un 20% la personalitat creadora
- Fa minvar un 29% les expressions d'agressivitat verbal i física
- Fa minvar un 21% el lleure improductiu

A més, s'ha demostrat que participar en Sinfonía por el Perú millora l'ambient familiar i ajuda a reduir la violència que hi exerceixen els pares i la prevalença i la intensitat del treball infantil.

Ens sentim molt orgullosos dels reconeixements que la UNESCO i el Fòrum Econòmic Mundial han ofert a la feina de Sinfonía por el Perú mitjançant la meua persona, i també de la formació del Coro i l'Orquesta Simfònica Pre-Juvenil que representa el projecte a nivell nacional i del taller de luteria que s'està desenvolupant en una zona pobra però d'artesans reconeguts a la regió de Cusco.

Canta amb mi una Sinfonía pel Perú!

Aquests resultats ens omplen d'orgull i ens empenyen a continuar endavant. Moltes institucions i persones del Perú i del món sencer ens donen suport en aquest somni..., però hi faltes tu per sumar la diferència, per fer arribar el canvi a cada vegada més i més infants, i amb el seu efecte multiplicador, també a les seves famílies, al Perú i al món.

Acompanya'ns a dur esperança al meu país cantant plegats una Sinfonía por el Perú!

Juan Diego Flórez

Més informació

www.sinfoniaporelperu.org

www.friends-juandiegoflorez.orgw

Donacions

Transferència bancària

Freunde Juan Diego Florez Verein

Erste Bank

IBAN: AT37 2011 1826 6942 3101

BIC: GIBAATWWXXX

Donacions per internet: www.friends-juandiegoflorez.org /

www.sinfoniaporelperu.org

Si ho desitja, li agraiem que ens notifiqui la seva donació al correu electrònic:

info@juandiegoflorez.org

Biografies

Juan Diego Flórez Tenor

Juan Diego Flórez és considerat un tenor de referència al principals teatres del món. El seu cant fluid i expressiu i un virtuosisme admirable el converteixen en un intèrpret ideal de les òperes de Rossini, Donizetti i Bellini, com també del repertori romàntic francès. Les seves intervencions als escenaris més importants del món, tant en òperes com en concerts, susciten l'entusiasme del públic i la crítica.

Nascut a Lima (1973), va iniciar la carrera musical des ben jove cantant i tocant música peruana, pop i rock. Als 17 anys va començar els estudis al Conservatorio Nacional de Música de Lima i tres anys després va aconseguir una beca per estudiar al Curtis Institute of Music de Filadèlfia.

El 1996 va debutar professionalment al Rossini Opera Festival de Pesaro, en assumir la substitució del paper del tenor principal, Corradino, de *Matilde di Shabran*. Va esdevenir tot un èxit i va marcar l'inici d'una carrera estel·lar.

Aquell mateix any, amb només 23 anys, debutà a La Scala de Milà, dirigit per Riccardo Muti, per inaugurar-ne la temporada 1996-97. Des d'aleshores ha aparegut de manera constant als escenaris dels teatres més importants del món sencer al costat de directors de fama internacional.

El 2007 Flórez va oferir el bis de l'ària "Ah! Mes amis" de l'òpera de Donizetti *La fille du régiment*, cèlebre pels seus nou Do de pit, al Teatro alla Scala de Milà, i trencava així el "veto" de repetir àries, vigent des del 1933. El 2008 va repetir la gesta al Metropolitan de Nova York després de diversos anys en què no es repetia una ària, i el 2012 a l'Opéra de París, on no s'havia fet mai cap bis des de la inauguració el 1989.

Juan Diego Flórez té un ampli catàleg d'àlbums en solitari, com també d'òperes completes en CD y DVD. Ha estat reconegut com un dels millors tenors de la història per la BBC i ha rebut nombrosos premis i distincions, incloent-hi el màxim guardó atorgat al Perú, la Gran Cruz de la Orden del Sol, i el títol de Kammersänger, del govern d'Àustria (2012).

El 2011 va fundar Sinfonia por el Perú, un projecte social inclusiu inspirat en El Sistema de Veneçuela, amb l'objectiu d'afavorir el desenvolupament personal i artístic dels nens i joves més vulnerables del país mitjançant la creació d'orquestrades i cors d'àmbit nacional. Com a reconeixement per la seva tasca, el 2012 va ser nomenat Ambaixador de Bona Voluntat de la UNESCO i premiat el 2014 pel World Economic Forum amb el Crystal Award.

Vincenzo Scalerà Piano

Nascut als Estats Units, va començar de molt jove els estudis de piano i es graduà a l'Escola de Música de Manhattan. Es traslladà a Itàlia i començà a col·laborar amb el Teatro alla Scala de Milà supervisant nombroses produccions musicals i treballant amb mestres com Abbado, Kleiber, Gavazzeni i Chailly.

Ha actuat als principals escenaris musicals d'Europa, els Estats Units, el Japó i Rússia, com també als festivals d'Edimburg, Salzburg i Pesaro, entre d'altres. Com a pianista acompanyant, ha actuat amb cantants com Bergonzi, Siepi, Caballé, Carreras, Ricciarelli, Scotto o Juan Diego Flórez, amb els quals ha protagonitzat nombrosos enregistraments discogràfics.

Ha impartit docència a l'Acadèmia d'Òpera Renata Scotto de Savona i, des del 2003, ho fa a l'Accademia d'Arti e Mestieri de La Scala. Recentment ha actuat al Metropolitan de Nova York amb el tenor Vittorio Grigolo. És artista Stenway des del 2014.

Textos

Gioachino Rossini (1792-1868)

La lontananza

*Quando dal tuo verone,
fra l'ombre della sera,
la flebile canzone
sciorrà la capinera
ed una pura stella
nel suo gentil passaggio
la fronte tua sì bella
rischiarerà d'un raggio,
quando il ruscel d'argento
gemere udrai vicino
e sospirar il vento
e sussurare il pino,
deh! ti rammenta, o sposa,
che quello è il mio saluto.
Donami allor pietosa
di lacrime un tributo
e pensa, o Elvira mia,
che il povero cantor
per mezzo lor t'invia
sempre più fido il cor.*

Quan des del teu balcó,
entre les ombres de la nit,
la suau cançó
difongui l'alosa
i un estel pur
amb el seu passar gentil
el teu front tan bell
il·lumini amb un raig,
quan el rierol de plata
sentis gemir a prop teu
i sospirar el vent
i xiuxiuejar el pi,
Déu!, recorda, oh esposa,
que aquest és el meu comiat.
Dóna'm aleshores pietosa
un tribut de llàgrimes
i pensa, oh, Elvira meva,
que el pobre cantaire
a través d'ells t'envia
el meu cor sempre fidel.

L'orgia

*Amiamo, cantiamo
le donne e i liquor,
gradita è la vita
frà Bacco ed Amor.*

Estimem-nos, cantem
les dones i el licor,
la vida és un gaudi
entre Bacus i l'Amor.

*Se Amore ho nel core,
ho il vin nella testa,
che gioia che festa,
che amabile ardor.
Amando, scherzando,
trincando liquor,
m'avvampo, mi scampo
da noie e dolor.*

Si Amor tinc al cor,
el vi tinc al cap,
quina joia, quina festa,
quin agradable fervor.
Estimant, fent broma,
bevent licor,
m'encenc, m'escapo
de penes i dolor.

*Cantiam, gradita è la vita
fra Bacco ed Amor !*

Cantem, riguem, la vida és un gaudi
entre Bacus i l'Amor!

*Danziamo, cantiamo,
alziamo il bicchier,
ridiam, sfidiam
i tristi pensier !*

Ballem, cantem,
les copes alcem,
riguem, desafiem
els tristos pensaments!

*Regina divina,
la madre d'amor,
guiliva ravviva
rinuova ogni cor.*

Reina divina,
la mare d'amor,
alegre fa reviure
renova tots els cors.

*Balzante, spumante
con vivo bollor,
e il vino divino
del mondo signor.*

Saltejant, escumejant
amb viva passió,
és el vi diví
del món senyor.

*Già ballo traballo
che odor, che vapor
si beva ribeva
con sacro furor.*

Ja ballo, trontollo,
quina olor, quin vapor
begui, rebegui
amb sagrat furor.

*Cantiam, gradita è la vita
fra Bacco ed Amor !*

Cantem, riguem, la vida és un gaudi
entre Bacus i l'Amor!

Addio ai Viennesi

*Da voi parto, amate sponde,
Ma da voi non parte il cor.
Troppo a me foste seconde,
Troppo prodighe d'amor.
Ah! dov'è quell'alma ingrata
Che d'un popolo sì altero,
Così nobile e sincero
Obbliar possa il favor?
Da voi parto, ecc.
Quando l'aure intorno
Sussurar dolci udirete,
O d'amor la notte e il giorno
L'usignuolo favellar,
Dite pur: questo è Rossini
Che dispiega i suoi desiri,
E un crescendo di sospiri
Fa sull'Istro risuonar.*

De vosaltres marxo, estimades ribes,
però de vosaltres no marxa el cor.
Em vau ser massa propícies,
massa generoses en amor.
Ah!, on és aquella ànima ingrata
que d'un poble tan elevat,
tan noble i sincer
el favor pugui oblidar?
De vosaltres marxo, etc.
Quan la brisa al voltant
sentireu dolçament xiuxiuejar,
o d'amor la nit i el dia
el rossinyol enraonar,
digueu: aquest és en Rossini
que desplega els seus desitjos,
i un crescendo de sospirs
fa sobre Istro ressonar.

Wolfgang Amadeus Mozart (1756-1791)

“Ich baue ganz auf deine Stärke”,
de *Die Entführung aus dem Serail*

*Ich baue ganz auf deine Stärke,
Vertrau', o Liebe, deiner Macht,
Denn ach! Was wurden nicht für Werke
Schon oft durch dich zu Stand' gebracht?
Was aller Welt unmöglich scheint,
Wird durch die Liebe doch vereint.*

Confio plenament en la teva força,
i, oh amor, en el teu poder;
i doncs, hi ha alguna cosa
que la teva obra no pugui fer?
Tot el que sembla impossible en aquest món,
s'aconseguirà gràcies a l'amor.

“Vado incontro”, de *Mitridate, re di Ponto*

*Vado incontro al fato estremo,
crudo ciel, sorte spietata;
ma frattanto un'alma ingrata
l'ombra mia precederà.*

Vaig a l'encontre del destí extrem,
cru cel, sort despietada;
però mentrestant una ànima ingrata
la meva ombra precedirà.

Gioachino Rossini

“Ah, dov'è il cimento”, de *Semiramide*

*Ah dov'è il cimento?
già di me maggior mi sento,
tu mi rendi la speranza,
nuovo in meridesti, ardir, d'un rival
la rea baldanza, io già avvampo,
io già avvampo di punir!*

Ah, on és la gran prova?
Ja em sento més segur de mi,
tu em dones l'esperança,
despertes de nou en mi, gosadia, per un rival
de culpable fatxenderia, jo ja m'encenc,
jo ja m'encenc per castigar!

*E se ancor libero è il tuo bel core,
di quel ch'accendemi tenero amore,
i seno almeno senti pietà;
più fida un'anima non troverai,
tu sola l'idolo, cara, sarai,
che ognora Idreno adorerà!*

I si encara és lliure el teu bell cor,
aquell que m'encengué tendre amor,
i si no almenys tingues pietat;
una ànima més fidel no trobaràs,
tu, l'únic ídol, estimada, seràs,
que tothora Idreno adorarà!

Ruggero Leoncavallo (1857-1919)

Aprile

*Lascia i tuoi vecchi libri e dammi un bacio,
Spalanca le finestre: ecco l'April!*

Deixa els teus llibres vells i fes-me un petó,
obre les finestres: ja és aquí l'abril!

*Che odore di viole!
Che cinguettio di rondini!
Usciamo al sole!*

Quina olor de violetes!
Quin cant de les orenetes!
Sortim al sol!

*Ho la veste e i pensier color del cielo;
Vèdi, anco gli occhi: usciamo! Ecco l'April!*

Duc la roba i els pensaments com el color del cel;
veus, també els ulls: sortim! Ja és aquí l'abril!

Vieni, amor mio

*Vieni, amor mio!
Vieni, e levato il sole
E la fiorita ride
E ci attende.
Quanta luce nel cielo !
E quanto azzurro
Negli occhi nostri
Fluttua e risplende!
Oh; vieni, andrem
Di nuova sorte in traccia,
Tu del tuo genio,
Ed io di te sarò.
Tu mi sorreggerai
Fra le tue braccia,
Io col sorriso
Ti conforterò.*

Vine, amor meu!
Vine, s'ha alçat el sol
i la floració riu
i ens espera.
Quanta llum al cel!
I quant de blau
en els nostres ulls
fluctua i resplendeix!
Oh; vine, anirem
a buscar un nou destí,
tu del teu geni,
i jo de tu seré.
Tu a mi m'agafaràs
entre els teus braços,
jo amb el somriure
et reconfortaré.

Mattinata

*L'Aurora, di bianco vestita,
Già l'uscio dischiude al gran sol,
Di già con le rose sue dita
Carezza de' fiori lo stuol!
Commosso da un fremito arcano
Intorno il creato già par,
E tu non ti desti, ed invano
Mi sto qui dolente a cantar:
Metti anche tu la veste bianca
e schiudi l'uscio al tuo cantor!
Ove non sei la luce manca,
Ove tu sei nasce l'amor!*

L'Aurora, vestida de blanc,
ja obre la porta al gran sol,
de seguida amb els seus dits roses
acaricia la multitud de flors!
Emocionat per un desconegut calfred,
al voltant el creat ja apareix,
i tu no et despertes, i en va
m'estic aquí trist cantant:
posa't tu també el vestit blanc
i obre la porta al teu cantaire!
On no hi ets, hi falta la llum,
on tu hi ets, hi neix l'amor!

Giacomo Puccini (1858-1924)

“Avete torto... Firenze è come un albero fiorito”,
de *Gianni Schicchi*

*Avete torto!
È fine! astuto...
Ogni malizia di leggi e codici
conosce e sa.
Motteggiatore!...
Beffeggiatore!...
C'è da fare una beffa nuova e rara?
È Gianni Schicchi che la prepara!
Gli occhi furbi gli illuminan
di riso lo strano viso,
ombreggiato da quel suo gran nasone che pare
un torrachione per così!*

*Vien dal contado?
Ebbene? Che vuol dire?
Basta con queste ubbie...
grette e piccine!
Firenze è come un albero fiorito
che in piazza dei Signori
ha tronco e fronde,
ma le radici forse nuove apportano
dalle convalli limpide e feconde!
E Firenze germoglia ed alle stelle
salgon palagi saldi e torri snelle!
L'Arno, prima di correre alla foce,
canta baciando piazza Santa Croce,
e il suo canto è sì dolce e sì sonoro
che a lui son scesi i ruscelletti in coro!
Così scendanvi dotti in arti e scienze
a far più ricca e splendida Firenze!
E di val d'Elsa giù dalle castella
ben venga Arnolfo a far la torre bella!
E venga Giotto dal Mugel selvoso,
e il Medici mercante coraggioso!
Basta con gli odi gretti e coi ripicchi!
Viva la gente nova e Gianni Schicchi!*

Esteu equivocats!
És subtil! Astut...
Totes les trapes a les lleis i els codis
coneix i sap.
Bufó!...
Burlata!...
S'ha de fer una burla nova i estranya?
És en Gianni Schicchi qui la prepara!
Els ulls astuts li il·luminen
amb un somriure el rostre estrany,
ombregjat per aquell gran nassot seu
que sembla una gran torre amb aquest posat!

Ve del comtat?
I bé? Què vol dir això?
Prou d'aquestes ximpleries...
intolerants i insignificants!
Florència és com un arbre florit
que a la plaça de la Senyoria
hi té el tronc i el fullatge,
però les arrels forces noves aporten de les
valls límpides i fecundes!
I Florència brota i als estels
s'eleva palaus sòlids i torres esveltes!
L'Arno, abans de córrer a la desembocadura,
canta besant la plaça Santa Croce,
i el seu cant és tan dolç i tan sonor
que cap a ell han baixat els petits corrents en cor!
Així hi baixaven els erudits en arts i ciència
per fer més rica i esplèndida Florència!
I de la vall d'Elsa des dels castells
benvingut sigui Arnolfo a fer la torre bella!
I que vingui Giotto del Mugel, salvatge,
i el Medici, mercader coratjós!
Prou d'odis intolerants i represàlies!
Visca la gent nova i Gianni Schicchi!

“Che gelida manina”, de *La bohème*

*Che gelida manina,
se la lasci riscaldar.
Cercar che giova?
Al buio non si trova.
Ma per fortuna*

Quina maneta més freda,
deixi que la hi escalfi.
Quin sentit té buscar?
A la foscor no es troba res.
Però per sort

*è una notte di luna,
e qui la luna
l'abbiamo vicina.
Aspetti, signorina,
le dirò con due parole
chi son, che faccio,
e come vivo. Vuole?
Chi son? Sono un poeta.
Che cosa faccio? Scrivo.
E come vivo? Vivo.
In povertà mia lieta
scialo da gran signore
rime ed inni d'amore.
Per sogni e per chimere
e per castelli in aria,
l'anima ho milionaria.
Talor dal mio forziere
ruban tutti i gioielli
due ladri, gli occhi belli.
V'entrar con voi pur ora,
ed i miei sogni usati
e i bei sogni miei,
tosto si dileguar!
Ma il furto non m'accora,
poiché vi ha preso stanza
la dolce speranza!
Or che mi conoscete,
parlate voi, deh! Parlate! Chi siete?
Vi piaccia dir.*

és una nit de lluna,
i aquí la lluna
la tenim propera.
Esperi, senyoreta,
li diré amb dues paraules
qui sóc, què faig,
i com visc. Ho vol?
Qui sóc? Sóc un poeta.
Què faig? Escric.
I com visc? Visc.
En la meva felicitat pobresa
sóc pròdig com un gran senyor
de rimes i himnes d'amor.
De somnis i de quimeres
i de castells en l'aire,
la meva ànima és milionària.
De vegades del meu cofre
roben totes les joies
dos lladres, els bells ulls.
Han entrat amb vos ara mateix,
i els meus somnis de sempre
i els meus bells somnis,
de seguida es dissolen!
Però el furt no m'affligeix,
perquè ha pres el lloc
la dolça esperança!
Ara que em coneixeu,
parleu vos. Digueu! Qui sou?
Feu-ho si us plau.

Jules Massenet (1842-1912)

“Pourquoi me réveiller”, de *Werther*

*Pourquoi me réveiller,
Ô souffle du printemps?
Sur mon front je sens tes caresses,
Et pourtant bien proche est le temps
Des orages et des tristesses!
Pourquoi me réveiller,
Ô souffle du printemps?
Demain dans le vallon
Viendra le voyageur
Se souvenant de ma gloire première.
Et ses yeux vainement
Chercheront ma splendeur.
Ils ne trouveront plus que deuil
Et que misère! hélas!
Pourquoi me réveiller,
Ô souffle du printemps?*

Per què em despertes,
oh vent de primavera?
Per què em despertes?
Sento la teva carícia al meu front,
i aviat arribarà el temps
de les tempestes i les tristesses!
Per què em despertes,
oh vent de primavera?
Demà, a la vall, vindrà el viatger
recordant la meva primera glòria.
I els seus ulls, en va cercaran
la meva esplendor:
només hi trobaran
dol i misèria!
Ai las! Per què em despertes,
oh vent de primavera!

Giuseppe Verdi (1813-1901)

“La mia letizia infondere”, d’*I Lombardi*

*La mia letizia infondere
Vorrei nel suo bel core!
Vorrei destar co’ palpiti
Del mio beato amore
Tante armonie nell’etere
Quanti pianeti egli ha:
Ag! ir seco al cielo, ed ergermi
Dove mortal non va.*

La meva felicitat infondre
voldria en el seu bell cor!
Voldria despertar amb els batecs
del meu beat amor
moltes harmonies a l’èter
quants planetes hi ha:
ah!, anar amb ella al cel, i elevar-me
allà on el mortal no arribarà.

“Lunge da lei... De' miei bollenti spiriti...

O mio rimorso”, de *La traviata*

*Lunge da lei per me non v’ha diletto!
Volaron già tre lune
Dacché la mia Violetta
Agi per me lasciò, dovizie, onori,*

*E le pompose feste
Ove, agli omaggi avvezza,
Vedeo schiavo ciascun di sua bellezza
Ed or contenta in questi ameni luoghi
Tutto scorda per me.
Qui presso a lei
Io rinascere mi sento,
E dal soffio d’amor rigenerato
Scordo ne’ gaudii suoi tutto il passato.
De’ miei bollenti spiriti
Il giovanile ardore
Ella temprò col placido
Sorriso dell’amore!
Dal dì che disse: vivere
Io voglio a te fedel,
Dell’universo immemore
Io vivo quasi in ciel.*

Lluny d’ella per a mi no hi ha felicitat!
Han volat ja tres llunes
des que la meva Violeta
les comoditats per mi va deixar, abundància,
honors,
i les pomposes festes
on, als regals estava acostumada,
veia esclaus amb belleses de tot tipus
i, tot i estar contenta en aquests llocs amens,
tot ho oblida per mi.
Aquí a prop d’ella
jo em sento renéixer,
i de l’alè de l’amor regenerat
oblido en els seus gaudis tot el passat.
Dels meus ardents esperits
la passió jovenívola
ella calmà amb el plàcid
somriure de l’amor
des del dia que va dir: viure
jo vull a tu fidel,
de l’univers immemorial
jo visc quasi en el cel.

*Oh mio rimorso! Oh infamia!
Io vissi in tale errore!
Ma il turpe sogno a frangere
il ver mi balenò!
Per poco in seno acquetati,
o grido o grido dell’onore;
m’avrai sicuro vindice;
quest’onta laverò.
Oh mio rossor! Oh infamia!*

Oh penediment meu! Oh infàmia!
Jo vaig viure en un error tal!
Però la veritat, trencant el son vergonyós, m’ha
trasbalsat!
Per un moment, calma’t al pit,
oh crit, oh crit de l’honor;
em tindràs com un venjador segur;
aquest deshonor esmenaré.
Oh rubor meu! Oh infàmia!

*Ah, sì, quest’onta laverò.
Sì laverò.
Oh mio rossor! Oh infamia!
Ah, sì, quest’onta...
sì, quest’onta laverò.
Quest’onta, quest’onta laverò.*

Ah, sí, aquest deshonor esmenaré.
Sí esmenaré.
Oh rubor meu! Oh infàmia!
Ah, sí, aquest deshonor...
sí, aquest deshonor esmenaré.
Aquest deshonor esmenaré.

Propers concerts al Palau

Palau Grans Veus
DIMARTS, 07.03.17 – 20.30 h

Piotr Beczala, tenor
Helmut Deutsch, piano

R. Schumann: *Dichterliebe*, op. 48
Altres obres a determinar

Preus: 25, 40, 50 i 70 euros

Palau Bach
DILLUNS, 10.04.17 – 20.30 h

Akademie für Alte Musik Berlin
RIAS Kammerchor
Sunhae Im, soprano
Benn Schachtner, contratenor
Julian Prégardien, Evangelista i tenor
Johannes Weisser, Christus i baix
René Jacobs, director

J. S. Bach: *Passió segons sant Mateu*, BWV 244

Preus: 20, 35, 45, 70 i 125 euros

Palau Grans Veus
DILLUNS, 25.04.17 – 20.30 h

Bejun Mehta, contratenor
Akademie für Alte Musik Berlin
Bernhard Forck, director

Obres de G. F. Händel, A. Vivaldi, J. S. Bach, J. Ch.
Bach, A. Caldara i M. Hoffmann

Preus: 25, 40, 50 i 70 euros

Palau Grans Veus
DILLUNS, 08.05.17 – 20.30 h

Mark Padmore, tenor
Paul Lewis, piano

F. Schubert: *Winterreise*, D. 911

Preus: 15, 25, 30 i 40 euros